

Sygn. akt V GC 668/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Karolina Krzemińska
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Linde

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa: J. K.

przeciwko: Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę 7.088,17 zł

I. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.343,10 zł (jeden tysiąc trzysta czterdzieści trzy złote dziesięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25.11.2013 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.194,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt V GC 668/13

UZASADNIENIE

Powódka J. K. wystąpiła z powództwem przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. domagając się zasądzenia kwoty 7.088,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w wyniku kolizji z dnia 29.06.2013r. uległ uszkodzeniu należący do niej samochód marki M. (...) z winy sprawcy posiadającego polisę OC w pozwanym towarzystwie, które wypłaciło jej odszkodowanie w wysokości 3.523,07 zł netto. Po konsultacji z wyspecjalizowanym podmiotem powódka ustaliła, że pozwana bezpodstawnie obniżyła koszty naprawy stosując zaniżoną stawkę roboczogodziny za naprawy blacharsko-mechaniczne oraz lakiernicze, przyjmując zaniżony koszt materiałów lakierniczych oraz nie uwzględniając wszystkich kosztów prac naprawczych. Niezależny rzeczoznawca na zlecenie powódki ustalił, że koszt naprawy pojazdu wyniesie kwotę 11.437,77 zł netto. Powódka za wykonanie opinii zapłaciła kwotę 350,00 zł netto. Powódka nie jest specjalistą w dziedzinie szacowania szkód komunikacyjnych dlatego koszt jej sporządzenia należy zaliczyć do normalnych następstw powstałej szkody. Powódka pismem z dnia 02.08.2013r. wezwała pozwaną o dopłatę do odszkodowania w wysokości 9.647,20 zł. Pozwana na podstawie kolejnej kalkulacji oszacowała szkodę na kwotę 4.699,60 zł i dopłaciła powódce jedynie kwotę 1.176,53 zł. Powódka ostatecznie domaga się kwoty 7.088,17 zł stanowiącej różnicę pomiędzy

rzeczywistym kosztem naprawy pojazdu wynoszącym 11.437,77 zł powiększonym o kwotę 350 zł tytułem kosztów prywatnej kalkulacji rzeczoznawcy, a wypłaconą dotychczas wartością odszkodowania w łącznej kwocie 4.699,60 zł. Jako podstawę prawną swych roszczeń powódka wskazała przepisy art.822 kc i 361§2 kc.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu potwierdziła swą odpowiedzialność za skutki przedmiotowej kolizji oraz fakt wypłacenia powódce odszkodowania w łącznej wysokości 4.699,60 zł, wskazując jednocześnie, że wyczerpuje ono ciężący na pozwanej obowiązek odszkodowawczy. Podkreśliła, że oryginalne części zamienne, to nie tylko te, które sygnowane są przez producenta pojazdu. W obrocie gospodarczym znajdują się także części pochodzące z tej samej linii produkcyjnej, jednak oznaczone tylko marką wytwórcy. Na kanwie nieobowiązującego już Rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 1400/2002 wszystkie te części określane były jako „oryginalne części zapasowe”. Autoryzowane serwisy mogły je sprzedawać i wykorzystywać do naprawy. W obrocie funkcjonują także „części zamienne o porównywalnej jakości”, które są zdecydowanie tańsze. Odnośnie stawki za robociznogodzinę, pozwana wskazała, że przyjęła ją w wysokości 60 zł netto zgodnie z analizą regionalnego rynku. W oparciu o ceny wspomnianych części i usług pozwana ustaliła wysokość odszkodowania, które pozwoli na przywrócenie stanu sprzed powstania szkody. Wskazała też, że koszty prywatnej opinii rzeczoznawcy wykonanej przez powódkę wykraczają poza granicę odpowiedzialności pozwanej.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku kolizji z dnia 29.06.2013r. uszkodzeniu uległ należący do powódki pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...) S.A. w W..

okoliczności niesporne

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwane Towarzystwo wypłaciło powódce odszkodowanie, które początkowo wyniosło kwotę 3.523,07 zł netto.

okoliczności niesporne

a nadto

dowody: - kalkulacja szkody z dnia 04.07.2013r. – k. 9-11 akt.

- decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia

23.07.2013r. – k.12 akt

Na zlecenie powódki rzeczoznawca (...) Biura Rzeczoznawców przy (...) Sp. z o.o. wykonał kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu określając wysokość kosztów z tym związanych na kwotę 11.437,77 zł netto.

Za sporządzenie przedmiotowej kalkulacji powódka zapłaciła kwotę 430,50 zł (350 zł netto).

okoliczności niesporne

a nadto

dowody: - kalkulacja naprawy – k. 13-15 akt

- faktura vat – k. 16 akt

Pismem z dnia 02.08.2013r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwot: 9.647,20 zł tytułem dopłaty do kosztów naprawy oraz 350 zł tytułem zwrotu kosztów opinii prywatnego rzeczoznawcy.

Pozwana, po dokonaniu weryfikacji sporządzonej uprzednio kalkulacji kosztów naprawy, wypłaciła powódce dodatkowo kwotę 1.176,53 zł.

okoliczności niesporne

a nadto

dowody: - wezwanie do zapłaty – k. 17 akt

- faktura vat – k. 16 akt

- kalkulacja naprawy z dnia 26.08.2013r. – k. 18-19 akt

- decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia

06.09.2013r. – k. 20 akt

Sporny pojazd nie był na gwarancji i w związku z tym nie był serwisowany w autoryzowanej stacji obsługi.

Przed kolizją pojazd był w dobrym stanie, nie nosił śladów korozji ani innych uszkodzeń.

Powódka nie dokonała jego naprawy.

dowód: - zeznania powódki J. K. – k. 53v akt

Koszt naprawy pojazdu powódki przy użyciu oryginalnych części serwisowych autoryzowanych przez producenta pojazdu oraz przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę w miejscu zamieszkania powódki na dzień powstania szkody (w wysokości 100 zł za roboczogodzinę prac mechaniczno – blacharskich i 110 zł za roboczogodzinę prac lakierniczych) wynosi kwotę 5.692,70 zł netto (7.002,02 zł brutto).

dowód: - opinia biegłego sądowego z zakresu techniki

samochodowej i wyceny pojazdów inż. K. L. – k. 71-87 akt

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jedynie częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej za skutki kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd powódki, znajduje oparcie w treści art. 822§1 k.c. a nadto art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. nr 124 poz. 1152 z późn. zm.). Stanowi on, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W niniejszej sprawie pozwana nie kwestionowała, co do zasady, swojej odpowiedzialności za skutki przedmiotowej kolizji. Sporna pozostawała jedynie wysokość należnego powódce odszkodowania, na które składała się dopłata do kosztów naprawy spornego pojazdu w wysokości 6.738,17 zł oraz zwrot kosztów poniesionych przez powódkę w związku ze zleceniem wykonania prywatnej opinii rzeczoznawcy w wysokości 350 zł.

Dokonując ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie sąd oparł się na dowodach z dokumentów, albowiem ich wiarygodność nie była przez żadną ze stron kwestionowana a także na zeznaniach powódki, którym jako szczerym i przekonującym dał wiarę w całości.

Ustalając zaś wysokość kosztów naprawy sporego pojazdu sąd oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów inż. K. L. albowiem była ona jasna, logiczna i rzetelna a nadto została sporządzona przez osobę posiadającą stosowną wiedzę specjalistyczną. Biegły w sposób przekonujący i wyczerpujący w swej uzupełniającej opinii (k.112- 114) ustosunkował się również do zarzutów pozwanej zawartych w piśmie jej pełnomocnika z dnia 15.10.2014r. W ocenie Sądu zarzuty te stanowiły jedynie nie popartą wiedzą specjalną polemikę z metodologią wyceny przyjętą przez biegłego. W szczególności za dość kuriozalny należy uznać zarzut pozwanej dotyczący zastosowanej przez biegłego metody lakierowania, w sytuacji, gdy pozwana w kalkulacjach sporządzanych przez siebie podczas likwidacji szkody przyjęła taką samą metodę. Należy również podkreślić, iż biegły w szczegółowy sposób w załączniku nr 1 do opinii (k.81) wskazał sposób wyliczenia średniej stawki za roboczogodzinę wskazując dane na których się opierał. Oczekiwanie pozwanej, iż stawkę tą należy ustalić w oparciu o dane warsztatów, które nie dokumentują napraw fakturami vat nie znajduje żadnego prawnego ani też logicznego uzasadnienia.

Sąd oddalił przy tym wniosek pełnomocnika pozwanej o dopuszczenie dowodu z kolejnej pisemnej opinii uzupełniającej biegłego – zawarty w piśmie procesowym z dnia 16.03.2015r. (k.130 akt). Trzy zarzuty do opinii biegłego zawarte w tymże piśmie stanowiły bowiem dokładne powielenie zarzutów sformułowanych już uprzednio w piśmie z dnia 15.10.2014r., do których biegły wyczerpująco ustosunkował się w swej opinii uzupełniającej. Polemika z poglądami biegłego poparta jedynie niewiadomego pochodzenia wykresem „prawidłowego określenia metody lakierowania” nie wносиła, w ocenie Sądu, żadnych nowych twierdzeń, do których biegły mógłby się dodatkowo ustosunkowywać.

Z przedmiotowej opinii wynikało, iż koszt naprawy pojazdu powódki wynosił kwotę 5.692,70 zł netto, co przy uwzględnieniu odszkodowania wypłaconego dobrowolnie przez stronę pozwaną (łącznie 4.699,60 zł), skutkowało uznaniem, iż wysokość należnej powódce dopłaty do odszkodowania powinna wynieść kwotę **993,10 zł** (5.692,70 zł - 4.699,60 zł).

W przedmiotowej sprawie niespornym było bowiem, iż zasądzone na rzecz powódki odszkodowanie nie powinno zawierać podatku vat albowiem powódka jest podatnikiem tego podatku i ma prawo do odliczania podatku vat od dokonanych zakupów. Zgodnie zaś z ustaloną linią judykatury odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według cen części zamiennych i usług, obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (VAT) jedynie w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007/10/144).

Za zasadne sąd uznał również roszczenie powódki dotyczące zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy sporządzonej na jej zlecenie w wysokości **350 zł**.

W ocenie Sądu koszt tej kalkulacji pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą powódki (art. 361§1 kc). Zleciła ona bowiem sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy swego pojazdu już po otrzymaniu od pozwanej decyzji w sprawie wysokości odszkodowania. Powódka nie jest profesjonalistą, dlatego dokonanie oceny czy ubezpieczyciel dokonał rzetelnej wyceny kosztów naprawy pojazdu wymagało wiedzy specjalisty. Należy zatem uznać za racjonalne zachowanie powódki, która przed odwołaniem od decyzji ubezpieczyciela i w konsekwencji do sądu chciała upewnić się co do zasadności swoich wątpliwości odnośnie wysokości przyznanego jej odszkodowania. Odniosło ono także skutek już na etapie postępowania likwidacyjnego w postaci dobrowolnej dopłaty przez ubezpieczyciela odszkodowania w wysokości 1.176 zł, a następnie w postaci podwyższenia odszkodowania przez sąd. Niezależnie więc od tego, iż kalkulacja sporządzona na zlecenie powódki przewidywała wyższe koszty naprawy aniżeli te ustalone przez biegłego sądowego, to jednak zasadnie wskazywała na zaniżenie wysokości tego odszkodowania przez pozwaną.

Zgodnie zaś z poglądem wyrażonym w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 18.05.2004r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.

Koszty przedmiotowej ekspertyzy, z uwagi na zachowanie pozwanej, która zaniżyła odszkodowanie należne powódce, uznać należało więc za uzasadnione. Ich wysokość nie była przy tym znaczna, co dodatkowo potwierdzało racjonalność decyzji powódki w zakresie ich poniesienia. Wysokość tych kosztów została wykazana przez powódkę stosowną fakturą vat.

Reasumując, na wysokość odszkodowania zasądzonego na rzecz powódki w punkcie I wyroku w łącznej kwocie 1.343,10 zł składały się kwoty : 993,10 zł tytułem dopłaty do kosztów naprawy pojazdu i 350 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów prywatnej ekspertyzy biegłego.

Żądanie powódki w zakresie przewyższającym w/w kwoty oddalono w punkcie II wyroku.

O odsetkach ustawowych od zasądzonego świadczenia orzeczono na podstawie art. 481§1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Powódka zgłosiła szkodę w dniu 01.07.2013r. (por. druk zgłoszenia szkody – w aktach szkodowych na nośniku CD - k. 29 akt), przy czym zgłoszenie to obejmowało jedynie koszty naprawy pojazdu. Pozwana obowiązana była dokonać zapłaty w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia roszczenia. Świadczenie stało się więc wymagalne z dniem 2.08.2013r. i od tego dnia należne były powódce odsetki za opóźnienie w jego zapłacie. Zgłoszenia roszczenia z tytułu zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy powódka dokonała zaś w dniu 14.08.2013r. albowiem, zgodnie z adnotacją zawartą w aktach szkodowych, w tymże dniu wpłynęło do pozwanej wezwanie do zapłaty z dnia 02.08.2013r. Odsetki ustawowe od kwoty 350 zł należne więc były powódce już od dnia 15.09.2013r. Ponieważ jednak powódka domagała się odsetek ustawowych od całej dochodzonej pozvem kwoty dopiero od dnia wytoczenia powództwa, a sąd nie mógł wyjść ponad jej żądanie, odsetki te zasądzono od dnia 25.11.2013r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.100 kpc.

Powódka z żądanej kwoty 7.088,17 zł otrzymała kwotę 1.343,10 zł. Należało, zatem uznać, że wygrała sprawę w 19%, zaś przegrała w 81 % i w takim też stosunku stronom należy się zwrot poniesionych przez nie kosztów procesu.

Powódka poniosła koszty w łącznej wysokości 2.101,89 zł, na które składały się: opłata od pozwu w wysokości 355 zł, wykorzystana część zaliczki na biegłego w wysokości 529,89 zł (niewykorzystana część w wysokości 220,11 zł zostanie powódce zwrócona) oraz opłata od pełnomocnictwa 17 zł i wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 zł obliczone stosownie do §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.02.163.1349 ze zm.). Należy jej się zatem od pozwanej zwrot 19 % z tej kwoty, tj. 399,35 zł.

Pozwana poniosła koszty w łącznej wysokości 1.967 zł, na które składały się: zaliczka na biegłego w wysokości 750 zł (w całości wykorzystana), opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 zł. Pozwanej należy się od powódki zwrot 81% z tej kwoty, tj. 1.593,27 zł.

Po wzajemnym potrąceniu pozwanej należy się od powódki kwota 1.193,92 zł (1.593,27 – 399,35 zł), którą zasądzono w punkcie III wyroku.